

καλό μου παλληκάρι· ἐμεῖς θὰ σοῦ στείλωμε καὶ ἄλογα εἰς τὴν Ἀμμουδιά. Ἀκούεται, πῶς τὸ Κριτήριο ἔρχεται νὰ μᾶς παραδώσῃ ὅλους εἰς τὴν ἐξουσία τοῦ Τρογεκούρωφ, διότι λένε εἴμαστε ἐδικοί του—μὰ ἐμεῖς ἀπο τὰ παλιὰ χρόνια εἴμαστε ἐδικοί σας—καὶ ποτὲ τέτοιο πράγμα δὲν τὸ ἀκούσαμε. Ἐσὺ αὐτοῦ εἰς τὴν Πετροῦπολι εἰμπορεῖς ν' ἀναφερθῆς εἰς τὸν πατέρα τὸν βασιλέα μας, νὰ μὴ μᾶς ἀδικήσουν Μένω ἢ πιστὴ σου δούλα Ἀρήνα Γεγόροβνα Βουζιρόβα.»

Ὁ Βλαδίμηρος Δουβρόφσκις μετὰ συγκινήσεως ἀνέγνωσε τρίς καὶ τετρακίς τὰς ἀσυναρτήτους ταύτας γραμμαῖς. Εἰς μικρὰν ἡλικίαν εἶχε μείνῃ ὀρφανὸς μητρός, μόλις δὲ γνωρίσας τὸν πατέρα του, ὀκταετῆς ἐστάλη εἰς Πετροῦπολιν. Οὐχ ἦττον ἦτο μετ' αὐτοῦ νοερώς συνδεδεμένος, καὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον ἡγάπα τὴν οικογενειακὴν ζωὴν, ὅσῳ ὀλιγώτερον εἶχεν ἀπολαύσῃ τῶν ἡρέμων αὐτῆς θελητήρων.

Ἡ ιδέα τοῦ ν' ἀπολέσῃ τὸν πατέρα του τῷ ἐπροξένει βαρεῖαν ὀδύνην, ἣ δὲ θέσις τοῦ δυσμοῖρου ἀσθενοῦς, ἦν ἐμάντευεν ἐκ τῆς ληφθείσης ἐπιστολῆς, τὸν ἐπλήρως φοίηκας. Ἐφαναζετο τὸν πατέρα του, εἰς τὸ ἀφανὲς χωρίον του, ἐγκαταλειμμένον εἰς τὰς χεῖρας γραιῆς εὐήθους καὶ τῶν ὑπηρετῶν... ἀπειλούμενον ὑπὸ συμφορᾶς τινος, καὶ φθίνοντα, ἄνευ βοηθείας, ἐν ὀδύναῖς σωματικαῖς καὶ ψυχικαῖς. Ὁ Βλαδίμηρος ἐμέμφετο ἑαυτὸν διὰ τὴν ἔνοχον ἀμέλειάν του. Πρὸ καιροῦ στερούμενος εἰδήσεων, οὔτε κἄν εἶχε σκεφθῆ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ πατρός του, ὑποθέτων αὐτὸν ταξιδεύοντα, ἢ ἀπησχολημένον εἰς οἰκίαν κὰς φροντίδας.

Ὅθεν ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ μάλιστα νὰ δώσῃ τὴν παρικήτησιν του, ἂν ἡ κατάστασις τοῦ πατρός του δὲν ἤθελε τῷ ἐπιτρέψῃ ν' ἀπομακρυνθῇ αὐτοῦ. Οἱ σύντροφοί του, ἐννοήσαντες τὴν ἀνησυχίαν του ἀπῆλθον, ὁ δὲ Βλαδίμηρος μείνας μόνος, ἔγραψεν ἀναφορὰν ζητῶν ἄδειαν ἀπουσίας, καὶ, μετὰ τὴν καπνοσύριγγα ἀνὰ χεῖρας, ἐβυθίσθη εἰς βαθείας σκέψεις.

(Ἐπεται συνέχεια)

Π. Α. Α.

Ἡ ΑΝΑΣΣΑ

(Ἐκ τοῦ συγγράμματος «Ἡ κοινωνία τοῦ Λονδίνου»)

Ἀπέχου τῆς Ἀνάσσης! ἀναφωνεῖ ἡ Ἀγγλία. Πᾶς Ἀγγλὸς εἴτε οὐῖγος εἴτε τόρυς συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὸν δεινότατον ἀντίπαλον του, θεωρῶν τὴν Α. Μ. τὴν Ἀνασσαν Βικτωρίαν ὡς ὄν ὑπερφύεις, ὡς ἐννοιοῦντινα ἀφρημένην, ἢ μᾶλλον ὡς τι πνευματικόν. Πᾶς πολίτης τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ἂν μὴ εἶνε δημοκρατικὸς—πράγμα ἐκ τῶν σπα-

νωτάτων—λατρεῖ τὴν Ἀνασσαν ὡς ὁ εἰδωλολάτρης τὸ εἰδωλὸν του, αἰσθανόμενος ἐν ταύτῳ φόβον δεισιδαίμονα καὶ θαυμασμὸν ἀπεριόριστον.

Ἄλλ' ἐγὼ Ῥώσος ὢν, καὶ οὐδένα λόγον ἔχων ἵνα θεωρῶ τὴν Α. Μ. τὴν Ἀνασσαν Βικτωρίαν ὡς τὴν ἐκδήλωσιν θεοῦ τινὸς δικαίου, θάποτολμήσω νὰ ἀνεγείρω ὀλίγον τὸ παραπέτασμα τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἀτενίσας εἰς τὸ εἰδωλόν, νὰ παραστήσω εἰς ὑμᾶς εἰλικρινῶς τὴν γυναῖκα, ἣν ἀπόκρυπτει ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν ἀνθρώπων ἢ λάμπει τοῦ στέμματος.

Καὶ ἐν πρώτοις μάθετε ὅτι ἡ νῦν Ἀνασσα καὶ ἡ ζῶντος ἔτι τοῦ συζύγου τῆς Ἀνασσαι εἶνε δύο γυναῖκες ὅλως διάφοροι. Ἐκείνη μὲν εἶχε τὸν ἄνδρα τῆς ὀδηγόν, σύμβουλον, λατρεύουσα αὐτὸν σταθερῶς· εἶχεν αὐτὴν μεγαλοπρεπῆ, ἦτο εὐφυστάτη, θελκτικὴ, γελόσσσα, ἀμέριμος, ἀρεσκομένη καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα ἄνευ τινὸς ὑπερφηανείας. Ἡ ἀξίεραστος Ἀνασσα διηυθέτει διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν τὴν αἵθουσάν της παρόντος τοῦ Μένδελσον καὶ ἐτραγῶδει τρέμουσα ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἐτήρει δὲ ἐθιμοτυπίαν τοσαύτην μόνον, ὅσην ἀπῆται ἡ θέσις της, ἠσθάνετο τὰς συγκινήσεις νεαρᾶς μητρός, ἡγάπα τὰς διασκευασίας καὶ δὲν τὸ ἀπέκρυπτεν, ἀνεμιγνύετο μετὰ τῶν ὑπηκόων της καὶ ἐπέχεεν ἐπὶ τοῦ ἔθνους ὅλου τὴν μαρμαρυγὴν τῆς εὐδαιμονίας της. Ἐτι δὲ πρὸς τοῦτοις ἦτο γυνὴ ἐξακρίτως κομψοτάτη.

Ἀλλὰ τίς ἤθελε δυναθῆ νὰ ἀναγνωρίτῃ ὅτι ἡ Ἀνασσα ἐκείνη εἶνε ἡ σήμερον γεγηρακυῖα γυνή, ἡ ἀρχαιοτρόπος, ἀπείριτος, νωθρὰ τὴν ὄψιν καὶ σκαιῶς διαλεγομένη, ἡ φεύγουσα μὲν τοὺς ἀνθρώπους, ἀδιαλείπτως δὲ πενθοῦσα καὶ πνιγομένη ἐν τῇ πικρίᾳ τῶν λυπηρῶν ἀναμνήσεων καὶ πόθων της, οὕτως ὥστε οἱ περὶ αὐτὴν νομίζουσι πολλάκις ὅτι ἔχουσι ἐνώπιον αὐτῶν νοῦν καταπεπτωκότα εἰς πρόωρον τρόπον τινὲς ἠθικὸν γῆρας.

Ἡ θλιψίς μετέβαλε τελείως τὴν φύσιν τῆς Ἀνάσσης· καὶ ὁ βλέπων αὐτὴν ἐκ τοῦ συνεγγυς αἰσθάνεται ἐναλλάξ θαυμασμὸν καὶ ἀντιπάθειαν, ἄλλως δὲ, ἵνα τὸ εἴπωμεν καθαρὰ ἀπαξ διὰ παντός, εἶνε γυνὴ παράδοξος καὶ ἀκατανόητος· διότι ἡ μεγάλη ποικιλία ἢ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἀναφανομένη ἐν τε τῷ χαρακτῆρι αὐτῆς καὶ ταῖς πράξεσι, συντελεῖ τὰ μάλιστα εἰς τὸ νὰ ἀποπλανᾷ καὶ τὸν ἀκριβέστατον καὶ λεπτότατον παρατηρητὴν. Προκειμένου νὰ γίνῃ ἡ εἰκὼν τῆς Α. Μ. τῆς Ἀνάσσης Βικτωρίας ζώσης, ἡ εἰκὼν αὕτη θὰ εἶνε κατ' ἀνάγκην μεστὴ ἀντιφάσεων: μεγάλη καὶ μικρὰ ὡς Ἀνασσα, χῆρα ἀπαραμύθητος καὶ εὐπαραμύθητος, μήτηρ καλὴ καὶ μήτηρ δυσάρεστος, τηρεῖ μετ' εὐλαθείας τὰ χριστιανικὰ αὐτῆς καθήκοντα καὶ οὐδὲν εἶνε φιλοθησκός, γυνὴ εὐφυστάτη καὶ ἐνίοτε μαρσάτη, καρδία εὐπαθῆς ἀλλὰ πολλάκις ἀδυσώ-

πτος και υβριστική, γυνή εκπρεπεστάτη και περισπούδαστος και εξαίφνης ελαχίστου λόγου αξία, αυτόχρομα αίνιγμα δύσλυτον.

Μετά θάνατον ή "Ανασσα Βικτωρία θα έχη εξ ίσου και τους υπέρ αυτής και τους εναντίον αυτής· αλλά την κρίσιν αμφοτέρων θα επισκιάση καθ' όλου τὸ μυστήριον.

Πολλοί "Αγγλοι, τῆς τάξεως ἰδίᾳ τῶν ἀστών, ἀγαπῶσιν ἔτι τὴν "Ανασσαν τῶν αὐτομάτων και καθ' ἕξιν. "Αλλ' ή Α. Μ. ή "Ανασσα Βικτωρία δὲν δεσπόζει πλέον τοῦ λαοῦ τῆς, βλέπει και αὐτὴ ἐξαφανιζόμενον κατὰ μικρὸν τὸ ἀξίωμα αὐτῆς και τὸ γόητρον. Η ἀληθὴς "Ανασσα συναπέθανε μετὰ τοῦ πρίγκιπος "Αλβέρτου τοῦ συζύγου τῆς, ή δ' ἔτι ζῶσα εἶνε μόλις ή σκιά τῆς πρώτης.

Ἐν τούτοις θα προσπαθῆσω νὰ τὴν παραστήσω ὑπὸ τὴν τριπλὴν αὐτῆς ὄψιν, τούτέστιν ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ, τῷ ἐπισήμῳ και τῷ οἰκογενειακῷ.

Η "Ανασσα Βικτωρία εἶνε θυγάτηρ τοῦ δουκὸς τοῦ Κέντ, νεωτέρου ἀδελφοῦ Γεωργίου τοῦ Δ', ἀμφοτέρων ἀποθανόντων ἀπαίδων, ἀπερισκεψία εἰς ἣν οὐδόλως θα ὑποπέση ή νῦν βασιλεύουσα οἰκογένεια, ἥς ή περὶ τούτου πρόνια εἶνε ἴσως ὑπερβολική.

Τὸ Σύνταγμα θεωρεῖ τὴν "Ανασσαν ὡς ἀλάθητον, ἀπαραβίαστον και ἀνεύθυνον, ἔχουσαν δὲ πάντα τὰ δικαιώματα και κατέχουσαν αὐτὰ ἀπόλυτα, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρφ οὐδενὸς τούτων νὰ ποιῆται χρῆσιν. Τὸ Σύνταγμα κελεύει τὴν βασιλευσάν νὰ κυβερνᾷ διὰ τῶν ὑπουργῶν τῆς, ἔκφρασις ἀκατάλληλος τὴν σήμερον· διότι οὐ μόνον δὲν κυβερνᾷ πλέον, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ὑφίσταται τὴν ἐνόχλησιν τοῦ νὰ βασιλεύῃ.

Ἐπίστετε ἀναλογιζόμενός τις τὸ φάσμα τοῦτο, ἐρωτᾷ ἑαυτὸν ἐὰν ή βασιλίσσα τῆς "Αγγλίας ζῆ ἔτι, και ὁποῖόν τι τῶν ἐθνικῶν αὐτῆς καθηκόντων ἐπιτελεῖ.

Και ἂν παρητεῖτο ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ πρίγκιπος "Αλβέρτου, δὲν θα ἦτο νῦν μᾶλλον ἀπομεινωμένη ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν τῆς, τὴν ἐνδόμυχον αὐτῆς θλίψιν μεταφέρει ἀπὸ ἀνακτόρου εἰς ἀνάκτορον διανεμούσα τὴν ὑπαρξίν τῆς μεταξὺ τοῦ Οὐίνδσορ ἐν τῇ κομητείᾳ Βέρκς, τῆς "Οσθόρνης ἐν τῇ νήσῳ Οὐάϊτ και τοῦ Βαλμοράλ ἐν Σκωτίᾳ, οὐδόλως ἀξιοῦσα νὰ ἐνθυμηθῆ ὅτι ἔχει και πραιτεύουσαν, ἐνθα ή ἐμφάνισις τῆς ἤθελεν ἀναζωογονήσῃ τὴν μεμαραμμένην και ἐσθεσμένην αὐτήν. "Αγνωστος εἰς τὴν νεάν γενεάν οὐδὲν ἐποίησε πρὸς ἐκρίζωσιν τοῦ σπέρματος τῶν δημοκρατικῶν, οἳτινες εὐδοκιμοῦσιν ἔνεκα τῆς ἀπομακρύνσεως τῆς "Ανάσσης και μᾶλλον ἐμφυτεύονται ἐν τῷ πνεύματι τῶν ὑψηλῶν. Καί τοι δὲ ὑφίσταται ἐν "Αγγλία πίστις εἰς τὸ βασιλικὸν αἰσθημα, ή χώρα αὕτη φαίνεται ὠρμάζουσα

εἰς πᾶν ἄλλο εἶδος πολιτεύματος ή τὸ μοναρχικόν. Ἐὰν δὲ τὸ Ἠνωμένον Βασίλειον ἐγένετο δημοκρατία μετὰ προέδρου γυναικός, ή μεταβολή θα συνίστατο ἐν τῇ μορφῇ μόνον οὐχι δὲ πράγματι ή ἐν τῷ προαιωνίῳ μηχανισμῷ τῶν θεσμῶν.

Η Α. Μ. ή "Ανασσα Βικτωρία παρασκευάζει θαυμασίως τὸ ἔδαφος πρὸς ἠπιάν μετάβασιν. Ἀποκρύπτουσα ἑαυτήν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν ὑψηλῶν τῆς και συνηθίζουσα αὐτούς νὰ μὴ τὴν βλέπωσιν, ἀπέδειξεν ἀνεπαισθήτως ὅτι εἶνε περιττή. Η "Αγγλία δαπανᾷ πλεῖστα ὅσα χάριν τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας, παρέχουσα κατ' ἔτος νέας πιστώσεις πρὸς τινὰ τῶν ἀπειροπληθῶν βλαστῶν τῆς. Ὁ δὲ τόπος ἤρχισεν ἤδη νὰ διανοῆται ὅτι ή βασιλεία εἶνε πολυδάπανος και δὲν εἶνε τοῦλάχιστον στοιχείον ζωτικὸν οὐδὲ κατ' ἀκολουθίαν χρήσιμον εἰς τὴν κυβερνητικὴν λειτουργίαν.

Η "Αγγλία δημοκρατουμένη θα ἦτο ἄρα γε εὐδαιμονεστέρα; Ἄγνοῶ, ἀλλὰ και τὸ ζήτημα εἶνε ἀρκούντως σπουδαῖον, ὥστε νὰ το μελετήσῃ τις και νὰ το βασανίσῃ. Η "Ανασσα, ὀφείλομεν νὰ το ἀναγνωρίσωμεν, ἔχει φρονήματα πολιτικά και δὲν εἶνε γυνὴ ἀμαθῆς, διδάσκαλοι αὐτῆς ἐγένοντο ὁ Πήλ, ὁ Ρῶσελ, ὁ Παλμερστῶν, ὁ Βήκονσφιλδ, ὁ Γλάδστον. Μορφωθεῖσα και χειραγωγηθεῖσα ὑπὸ τῆς φρονήσεως και τῆς συνέσεως τοῦ πρίγκιπος "Αλβέρτου, εἶνε ἰκανωτάτη εἰς τὸ νὰ κρίνῃ και ἀποφασίσῃ περὶ παντός ζητήματος, ὅσακις θελήσῃ νὰ ἐργασθῆ πρὸ τοῦτο. Οἱ διπλωμάται και οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες οἱ πλησιάζοντες αὐτὴν ἐκπλήσσονται διὰ τὰς εὐρείας αὐτῆς γνώσεις, τὴν σαφήνειαν τῶν διανοημάτων και τὴν τεραστίαν μνήμην. Ἄλλ' ή παθητικὴ αὐτῆς στάσις ή υπερβαίνουσα τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ συντάγματος και ή ἀποχή ἀπὸ παντός πράγματος, ἐλαττοῦσι και τὸ ἐκ τῶν ἀρετῶν τῆς ὄφελος. Καί οὕτω πως δικαιοὶ ὀσημέραι ἔτι μᾶλλον τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Νιζάρ ῥηθέν: «Η "Ανασσα οὐδὲν ἄλλο εἶνε ή σεπτὸς ὀμηρος καθεργμένος ὑπὸ τῆς ἐλευθερίας ἐν τοῖς ἀνακτόροις.»

Συγγραφεῖς "Αγγλοι ἐπαραλλήλισαν τὴν βασιλείαν τῆς Βικτωρίας και τὴν τῆς Ἐλισάβετ· ἀλλὰ διατί ἄρα γε; Δόξα τῷ Θεῷ ή νῦν "Ανασσα δὲν εἶτανε τὴν βασιλείαν τῆς διὰ τῶν ἐγκλημάτων τῆς προγόνου αὐτῆς· ἐὰν δὲ εἶνε ὑποδεεστέρα ἐκείνης κατὰ τὴν εὐφυΐαν, δι' αὐτὸ τοῦτο ἔχει πνεῦμα συμφωνότερον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς θέσεως τῆς. Διότι τί τὴν ἤθελε τὴν δραστηριότητα τῆς Ἐλισάβετ ἐν συνταγματικῇ κυβερνήσει; Τοῦναντίον ή Βικτωρία κατέστη πρότυπον τῆς προσωπικῆς ἀφανείας πρὸ τοῦ ὑπουργείου και τοῦ Κοινοβουλίου. Ὅθεν ή "Ανασσα ἀποχωρεῖ ὀσημέραι ἀπὸ τοῦ δημοσίου βίου, τοῦ ἐπισήμου βίου, ἐπὶ ῥίπτουσα εἰς τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας πᾶ.

σας τὰς ἀγχαρείας εἰς ὃν κατὰ μικρὸν μετεβί-
 θασε καὶ πάντα τὰ βασιλικά καθήκοντα : τοὺς
 χοροὺς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὥστε ὁ μὲν πρίγκιψ τῆς
 Οὐαλλίας προσδρέυει πασῶν τῶν ἐν τῇ Αὐλῇ
 τελετῶν, ἡ δὲ βασίλισσα περιωρίσθη εἰς ὀλίγας
 τινὰς ὄλως ἰδιαιτέρας καὶ ὠρισμένας ὑποδοχάς,
 καὶ εἰς ἐπισήμους τινὰς ἐπισκέψεις. Τὰ γεύματά
 της εἶνε σύντομα καὶ ψυχρά, οἱ δαιτυμόνες ἐπι-
 τετηδευμένοι, αἱ δὲ κυραὶ τῆς τιμῆς μοίαι τε-
 ταγμένοι περίξ τῆς βασιλικῆς Σφιγγός. Ἐν τῇ
 τῇ ἐρημίᾳ δὲ ταύτῃ, ἐξ ἧς ἔλλειπει πᾶσα κίνη-
 σις καὶ ζώῃ, ἡ ἐθιμοτυπία τηρεῖται ἀκριβέστα-
 τα εἰς ὑπερβολὴν ἀληθῶς ἀφόρητον καὶ ὄχληράν.

Ἡ γηραιά κόμισσα Βούσεν διηγεῖται ὅτι
 προσκληθεῖσά ποτε ὑπὸ τῆς Ἀνάσσης εἰς γεῦμα,
 ἐπειδὴ κατείχετο ὑπὸ δεινῆς καταρροῆς, ἐδέησε
 νὰ καταφύγῃ εἰς ταχυδακτυλογικὰ τεχνά-
 σματα ἵνα ἐγκρύψῃ κοινὸν ῥινόμακτρον ἐν τῷ ἐ-
 πισήμῳ ἐκ τριχάπτων μαντηλῶν της.

Πολλάκις δὲ εἶνε ἀστεία ἢ ἀκρίβεια τῆς τη-
 ρήσεως τῆς ἐθιμοτυπίας. Παραδείγματος χάριν
 αἰετοί εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Ἀνάσσης προσ-
 κεκλημένοι κυραὶ ὀφείλουσι νὰ προσέρχωνται
 γυμνὸν ἔχουσαι τὸν τράχηλον, οὐ ἔνεκα πολλὰ
 ὠμοπλάται ῥιγοῦσιν. Ἡ Α. Μ. ἡ Ἀνασσα Βικτω-
 ρία ἐμμένουσα εἰς τοὺς ἀρέσκοντας αὐτῇ συμμο-
 ρίας νεότητος της δὲν θέλει νὰ ἴδῃ συμμο-
 ρίας, πᾶς δὲ νέος συμμορὴν τὴν ἐξερεθίζει. Ὅτε δὲ
 ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας εἰσήγαγε τὰς ἀρε-
 λείας, ἡ Ἀνασσα ἐμήνυσε διὰ τινος τῶν θαλα-
 μηπόλων εἰς τὴν λαίδην Σ* ἐμφανισθεῖσαν πρὸ
 τῆς Ἀνάσσης μετὰ τῶν ἀφελειῶν ἃς εἶχον ἤδη
 πᾶσαι αἱ Ἀγγλίδες, νὰ ἀπέλθῃ, καὶ τότε μόνον
 νὰ ἀναφανῇ εἰς τὴν Αὐλήν, ἀφ' οὗ αὐξήθωσιν αἱ
 κατὰ τὸ μέτωπον κεκομμένοι τρίχες.

Αἱ κυραὶ ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ὡς κόσμημα
 τῆς κεφαλῆς τὰ τρία λευκὰ πτερά τὰ ἐπὶ τοῦ
 οἰκοσῆμου τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, καὶ ταῦτα
 ἐμπετηγμένα ὄρθι ἐμπροσθεν ὡς τὴν λοφίαν
 πτηνῶν τινῶν ἢ ἀρχηγῶν τινος τῆς φυλῆς τῶν
 Σιού. Ἄν δὲ τύχῃ κυρία τις νὰ φορῇ τὸν λόφον
 τοῦτον κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ὡς κελεύει ὁ κανο-
 νισμὸς, πάραυτα ἀποστέλλεται εἰς τὸ κάτοπτρον
 της νὰ τὰ διορθώσῃ. Ἡ μίστρις Λάγγτρου ἐνε-
 φανίσθη ποτὲ πρὸ τῆς Ἀνάσσης φέρουσα μὲν τὰ
 τρία πτερά, ἀλλὰ κατὰ πολὺ φιλάρεσκον τρό-
 πον· παρευθὺς ἀπεστάλη θαλαμηπόλος τις πρὸς
 τὴν εὐμορφὸν πρᾶχτιν τοῦ κανονισμοῦ, κελεύων
 αὐτὴν ἢ νὰ τὰ διορθώσῃ κατὰ τὰ νενομιμμένα
 ἢ νὰ ἀπέλθῃ.

Μετὰ τὸ φηγῆτόν ἡ Ἀνασσα πρὶν ἀποχωρῆσαι
 εἰς τὰ δώματά της ἀποτείνει πρὸς ἕνα ἕκαστον
 τῶν προσκεκλημένων λόγους τινὰς εὐμενεῖς περὶ
 τῶν ἰδιαιτέρων αὐτῶν συμφερόντων καὶ ὑποθέ-
 σεων· σημειωτέον δὲ ὅτι ἔχει ἐξαισίαν μνήμην
 καὶ γινώσκει τὴν ἱστορίαν ἐνὸς ἑκάστου. Ἐξαφα-

νισθείσης τῆς Ἀνάσσης, ἀπέρχονται οἰκαδε καὶ
 οἱ δαιτυμόνες, ἂν μὴ κρατήσῃ τινὰς αὐτῶν τὸ
 σφαιριστήριον, παιγνίδιον ἀθῶν. Αὕτη εἶνε ἡ
 μόνη ἐπιτρεπομένη διασκέδασις ἐν ταῖς ὑποδο-
 χαῖς ταύταις ἡτις, ὡς βλέπετε, οὐδὲν ἔχει τὸ
 φιλόπαιγμον.

Οἱ προσκεκλημένοι οἱ διημερεύοντες μετὰ τῆς
 Ἀνάσσης ἀγοράζουσι τὴν τιμὴν ταύτην διὰ κα-
 ταρροῆς ἀναποφεύκτου, διότι ἡ Α. Μ. δὲν δύνα-
 ται νὰ ὑποφέρῃ τὴν θερμότητα, διὰ τοῦτο δὲ καὶ
 οὐδέποτε συγχωρεῖ νὰ ἀνάπτωσι πῦρ ὅπου αὐτὴ
 διαμένει. Κατὰ τὰς ὀμηγύρεις ταύτας ἐπικρατεῖ
 ἄκρα μονοτονία, ἡ δὲ συνδιάλεξις περιστρέφεται
 περὶ κοινὰ τινα καὶ τετριμμένα. Ὅθεν μυρία ὄσα
 μηχανῶνται καὶ ἐπινοοῦσιν ἵνα ὑπεκφεύγωσιν εὐ-
 σχήμως. Ὁ παραμένων ὥρας τινὰς παρὰ τῇ Ἀ-
 νάσσει φαίνεται ὡς γηράσας ἢ ταξειδεύσας εἰς
 χώρας ἐξαφανισθείσας.

Ποῦ οἱ χρόνοι ἐκείνοι καθ' οὓς ἡ νεαρὰ βασι-
 λὶς παρέθετεν ἐν τοῖς κήποις μὲν τῶν ἀνακτόρων
 Βούκιγγαμ μεγάλα προγεύματα εἰς ἐξακοσίους
 δαιτυμόνας, τὰς βροχεράς δὲ ἡμέρας ἐν τῇ αἰ-
 θουσίᾳ αὐτῆς ἕκαστος ὄφειλε νὰ διηγηθῇ ἀνέκ-
 δοτον ἀδιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, αὐτὴ δὲ ἐθαυμά-
 ζετο ἐν τοῖς βασιλικῶν χοροῖς διὰ τὴν χάριν μεθ'
 ἧς ἐχόρευε τὸ μενουέτον, ἢ ἔχουσα τὸν νοῦν της
 εἰς τὰς διασκέδασεις παρελάμβανε ἐξερχομένη
 ἔφιππος εἰς περίπατον τὰς κλειδάς τοῦ ταμείου
 καὶ τὰς ἔχανε καθ' ὁδόν, καὶ πρὸς ἀνεύρεσιν ἀ-
 πεστέλλοντο ἀποσπάσματα ἀστυνομικῶν κλητή-
 ρων πρὸς ἄκραν εὐφροσύνην καὶ θυμηδίαν ὅλου
 τοῦ Λονδίνου! Πάντων τούτων μὲν μόνη ὑπο-
 λείπεται ἀνάμνησις ἐν τῷ χαρακτῆρι τῆς Ἀνά-
 σσης, ἐν τοῖς χοροῖς δὴλον ὅτι τῶν ὀρεινῶν Σκω-
 τῶν, κυνηγῶν, ἀνθρώπων χονδρῶν, ἐχόντων ἀ-
 νατροφὴν ἥττονα τῆς τῶν θεραπεύοντων τῶν με-
 γάλων οἰκῶν ἐν τοῖς χοροῖς δὲ τούτοις ἡ Α. Μ.
 δὲν ἀπαξιοῖ νὰ παρίσταται μετὰ τῆς ἀκολουθίας
 της, καὶ οἱ μὲν πρίγκιπες συγχωρεοῦσι μετὰ
 τῶν αὐλικῶν θεραπεύοντων, αἱ δὲ κυραὶ τῆς αὐ-
 λῆς μετὰ ἡνιόχων, κηπουρῶν, θαλαμηπόλων, μα-
 γείρων, οἱ δὲ μεγιστάνες καὶ οἱ ἐν τέλει μετὰ θα-
 λαμηπόλων. Ἡ Ἀνασσα ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα βρα-
 χεῖαν ἢν ἀνασύρει δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν
 μετὰ πολλῆς χάριτος, εὐκίνητος ὡς εἰκοσαέτις
 κόρη, ἐλαφρὰ καὶ χαρίεσσα παρὰ τὴν ἡλικίαν της,
 μετέχει φαιδρωτάτη τῶν σκιρτητικῶν καὶ ἰδιορρυθ-
 μων τούτων χορῶν. Καὶ ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐ-
 αλλίας προσκαλεῖ τὸν ἡνιόχον της καὶ χορεύει
 μετ' αὐτοῦ· ὁ δὲ πρίγκιψ ἕνα μόνον χορὸν δὲν
 τῇ συγχωρεῖ, τὸν ἄγαν οἰκιακὸν στρόβιλον. Δὲν
 νομίζετε ὅτι ἀναγινώσκετε ὕλην διηγήματος τοῦ
 Οὐαλλερσκώττου; Τὰ πάντα ἐν τῇ Σκωτίᾳ
 ταύτῃ ἄγουσιν εἰς τὸν ἀπλοῦν καὶ ἀγροτικὸν
 βίον, ἡ δὲ Ἀνασσα φαίνεται ἀναγεννωμένη καὶ
 ἀναζῶσα ἐν αὐτῇ.

Λατρεύει ἡ Ἄνασσα τὴν χώραν ταύτην καὶ οἱ προσφιλεῖς αὐτῆς Σκῶτοι κατέχουσιν ἕλην αὐτῆς τὴν καρδίαν καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ταπεινότατοι καὶ εὐτελέστατοι εἶνε φίλοι τῆς. Φέρεται πρὸς αὐτοὺς μετ' ἀγαθότητος καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐμένειαν αὐτῆς ἀνταποδίδουσι δι' ἀγάπης καὶ πίνουσιν εἰς ὑγείαν τῆς.

Ὅτε ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τοῦ Ἰωάννου Βράουν, μικρὸς κτηματίας, ἡ Ἄνασσα ἀναμιχθεῖσα μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων τοῦ τεθνεώτος ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπαρηγόρησε τὴν ἄπορον τυφλὴν χήραν, καθίσασα παρ' αὐτῆς ἐν τῷ μαγευρῶν καὶ τηρήσασα πάντα τὰ ἔθιμα ὡς ἐάν ἦτο στενὴ συγγενὴς τῆς πενθούσης οικογενείας.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

Π. Ι. Φ.

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΡΟΔΟΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμε. φύλλον.]

Μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο μία μόνη παρηγορία ὑπελείπετο εἰς τὴν Κλαίρην, ἡ σπουδὴ· ἐπεδόθη δὲ συντόμως εἰς αὐτὴν καὶ ἐπλούτισεν ἀφθόνως τὴν μνήμην αὐτῆς καὶ τὸ πνεῦμα.

Ἐπανευρίσκωμεν αὐτὴν μετὰ τρία ἔτη ἐν λαμπρῶ ἑσπερίδι, ἐν τῇ ἐξοχικῇ τοῦ πατρὸς τῆς παρὰ τὸ Σεδὰν οἰκίᾳ.

Ἡ Κλαίρη εἶνε τώρα ὑψηλὴ καὶ περικαλλῆς νεάνις, ἐκ τῆς ἐν τῷ παρθενωγαγεῖω διατριβῆς αὐτῆς διατηρήσασα μόνον σοβαρότητα τινὰ ἢ ὅμως κολάζει ἡ γλυκύτης τοῦ βλέμματός τῆς.

Πρὸ ὀλίγου ἔμελψε τὸ μουσικὸν τεμάχιον, δι' ὃ ἠξιώθη τοῦ πρώτου βραβείου· εἶνε δὲ τοῦτο τὸ Inflammatus τοῦ θεοῦ Stabat τοῦ Ροσσίνι.

Οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες, οἱ εὐτυχεῖς οὗτοι τοῦ μέλλοντος κατακτηταί, ἐκρότησαν τὰς χεῖρας ἐνθουσιωδῶς ἐπικυρώσαντες τὴν ἀπόφασιν τῶν ἑλλανοδικῶν τοῦ Παρθενωγαγεῖου. Ἡ Κλαίρη ἀταράχως διέρχεται τὰς αἰθούσας καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ ἀνδρῶν τοῦ κήπου πρὸς ἀναψυχὴν.

Δύο νεάνιδες περιεπάτουσαν ὑπὸ τὰ δένδρα ὀλίγον μεριμνῶσαι περὶ τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ συναυλίας. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἀκούσασα τὸν κρότον τῶν βημάτων τῆς Κλαίρης ἐστράφη καὶ εἶπε:

— Ἄ! σὺ εἶσαι! Ἐλα! ἔλα νὰ γίνῃς ἡ τρίτη Χάρις!

Ἡ ταῦτα λέγουσα εἶνε ἡ Λαύρα, ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ τῆς Κλαίρης· τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὡς θέλομεν ἴδῃ, συνεχίζει περὶ σπουδαιοτάτου ἀντικειμένου μετὰ τῆς ἄλλοτε συμμαθητρίας τῆς Λευκῆς Δεζάντη.

— Καυμένη Κλαίρη μου, εἶπεν ἡ Λαύρα μετ' ὀργῆς, συγχώρησέ μας. Δὲν ἠκούσαμεν τὸ ὠραῖον κομματί πού ἐτραγοῦσθης· δὲν ἔχω νοῦν διὰ τὴν μουσικὴν καὶ εἰξευρεῖς διατί· παρουσιάστησαν

δύο γαμβροὶ καὶ μεζητοῦν, ὁ δικηγόρος ποῦ ἔχει μεγάλην ἀξίαν καὶ ὁ ἄλλος ποῦ ἔχει μεγάλην περιουσίαν. Πρέπει νὰ ἐκλέξω ὁ πατέρας μὲ ἀφίνει ἐλευθέρην· σὺ δὲν ἔνοεις τίποτε ἀπ' αὐτά· ἐγὼ κλίνω περισσότερο εἰς τὴν ἀξίαν ἀλλ' ἡ καλὴ μου φίλη, ἡ ὁποία πάντοτε μοῦ ἔδωκε καλὰς συμβουλὰς, μὲ συμβουλεύει νὰ προτιμήσω τὰ χρήματα. Εἶνε βλέπεις πολὺ λεπτόν τὸ ζήτημα.

— Ὅλοι αὐτὴν τὴν συμβουλήν θὰ σοῦ ἔδιδαν, καλὴ μου Λαύρα, εἶπεν ἡ Λευκὴ μετὰ ζωηρότητος· ἓνας δικηγόρος ἐπαρχίας δὲν κερδίζει τίποτε· τί δικας εἰμπορεῖ νὰ ἔχη;

Ἐγὼ ἔχω ἓνα ἐξάδελφον εἰς τὴν Αἰλλὴν ὁ ὁποῖος ὑπερησπίσθη πολλοὺς μεγάλους κακούργους· ἡ ἐφημερίς ἐκεῖ τὸν παρωμοίασε μὲ τὸν Μιραμπώ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἐπίστευσε τὴν ἐφημερίδα· αὐτὸ μόνον ἐκέρδισεν ὁ ἐξάδελφός μου.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ κέρδος σοῦ φθάνει ν' ἀγοράσῃς ἐν ῥιπίδιον κᾶν;—καὶ ἔπειτα, Λαύρα μου, τί νὰ σοῦ εἰπῶ, σὺ δὲν εἶσαι δι' ἐπαρχίαν, σὺ ἀνήκεις εἰς τοὺς Παρισίους ὅπως τὰ ἄστρα ἀνήκουν εἰς τὸν οὐρανόν.

Οἱ Παρισίοι εἶνε ἡ πόλις τῶν γυναικῶν αἱ ἄσχημοι ἐκεῖ γίνονται ὠραῖαι, αἱ ὠραῖαι γίνονται θεαὶ καὶ τὰς λατρεύουν γονυπετεῖς· ὦ! οἱ Παρισίοι! ὅταν προφέρω τὸ ὄνομά των δὲν εἰξεύρω πῶς γίνομαι...

Ὁ ἄλλος νέος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἐπάγγελμα ἀλλ' εἶνε πολὺ πλούσιος θὰ σὲ ὑπάγῃ εἰς τοὺς Παρισίους· ἔχει ἄλογα, ἀμάξας, δύο γέροντας θεοὺς, θεωρεῖον εἰς τὸ Μελοδραμα, καὶ διατάζει ἀκόμη, ἀγαπητῇ μου Λαύρα; καὶ συλλογίζεσαι ἀκόμη τὸν δικηγορῆσκον σου, ὁ ὁποῖος περᾶ τὴν νεότητά του φωνάζων ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ κακουργδικεῖον κρατῶν μίαν ὀμβρέλλαν μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ τρεῖς τέσσαρες ὀκάδες κιτρίνων δικογράφων μὲ τὸ ἄλλο!

Λαύρα μου, ἂν πάρῃς αὐτὸν τὸν δικηγόρον θὰ μαλώσωμεν· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ πλέον φίλια μεταξύ μας· δὲν θέλω νὰ ἔχω σχέσεις μὲ τὰς ἀνοήτους.

Ἡ Κλαίρη ἤκουε μετὰ ποιᾶς φρίκης τὰς ἐπικινδύνους καὶ τόσον δελεαστικὰς ἐκείνας συμβουλὰς τῆς φίλης τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Ἡ δὲ Λαύρα παραχαλιθεῖσα ἀπὸ τὴν στωμυλίαν τῆς συμμαθητρίας τῆς καὶ νικηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων τῆς ἀπήντα διὰ σιγῆς ἰσοδυναμοῦσης πρὸς συγκατάθεσιν.

Ἡ ἔκλογη τοῦ συζύγου εἶχεν ἤδη ὀριστικῶς ἀπορρασιθῆ· ὁ μὲν δικηγόρος ἔχασε τὴν δίκην του, οἱ δὲ Παρισίοι ἐκέρδισαν τὴν ἰδικὴν των.

Ἡ Λαύρα ἔρριπτε τὰ βλέμματά τῆς ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ διέβλεπεν ἤδη εἰς τὸν ὀρίζοντα μαγευτικὴν ὄπτασίαν περιχρυσῶν αἰθουσῶν, πολυφώτων, ἀδαμαντοκολλήτων κο-